

Leren in de praktijk

Uit goed hout gesneden

Ik ben opgegroeid en woon nog steeds op de boerderij van Longo maï in Treynas, in de Ardèche op een hoogte van 1000 meter. Het dichte en gediversifieerde bos om ons heen heeft ons ertoe aangezet om ons te engageren in de houtsector.

Toen ik 15 was, ontmoette ik Pietro uit de Oekraïne. Hij was bij ons op de boerderij in Treynas (Ardèche) en leerde Lolo het schrijnwerk.

Tijdens de schoolvakantie kon ik een paar dagen meehelpen. Na het ontbijt ging ik kijken wat ze aan het doen waren. In het oude kippenhok van 40 m², dat ze als timmerwerkplaats hadden ingericht, verwerkten Pietro en Lolo grove planken tot gladde, mooie en stevige deuren. Ik mocht van dichtbij meekijken en ze lieten me een paar kleine dingen doen. Als Pietro me iets zei (op z'n Oekraïens) begreep ik er niks van, maar het lukte hem toch me te laten zien wat ik met het gereedschap in de hand moest doen om het gewenste resultaat te bereiken.

Het was een openbaring voor mij, ik verveelde me het hele jaar door op de middelbare school en hier zag ik opeens iets wat ik enorm leuk vond. Het jaar daarop, in 1995, begon ik met een opleiding schrijnwerker in de Zwitserse Jura. Die opleiding heb ik afgesloten met een diploma, maar na deze vier jaar betaald werken bij timmermannen, wist ik dat ik dat niet de rest van m'n leven wilde doen. Met een paar vrienden van Treynas overlegden we hoe we van mijn en hun knowhow gebruik konden maken om de activiteiten rond hout op onze boerderij te intensiveren. In de loop der jaren hebben we, mede dankzij veel uitwisseling met vakmensen,

praktisch alle beroepen die iets met hout te maken hebben (bosbeheer, het houthakken, het hout slepen met trekpaarden, timmer- en schrijnwerk) tamelijk goed onder de knie. In de schrijnwerkplaats werken we alleen met massief hout en ook voor het grovere timmerwerk gebruiken we hout dat we zelf gezaagd hebben. Zo kunnen we zelf kiezen welk hout van welke bomen voor welk doel wordt gebruikt. En dat is stukken beter dan gewoon elke omgezaagde boom aan de papierindustrie afleveren.

Kennisoverdracht

Zowel bij het timmerwerk als bij het schrijnwerk werken we steeds weer met nieuwe mensen, jong of minder jong, die met ons het vak leren, in de werkplaats of op de bouw. Ik kan zeggen dat bij bijna elke opdracht die we uitvoeren stagiaires meewerken. En van deze mensen blijven er een aantal verbonden aan dit beroep, worden zelf timmerman of schrijnwerker.

Iemand anders motiveren voor een bepaalde activiteit waar je zelf dol op bent, is dankbaar werk. Het is al voorgekomen dat we een dag bij iemand waren om de een of andere techniek te laten zien en dat deze korte tijd al genoeg was om die persoon zo op weg te helpen, dat hij zijn werkzaamheden minder vermoeiend en tijdrovend, dus veel rustiger, kon uitvoeren.

Bij onze dakstoelen gebruiken we praktisch geen ijzerwaar. We werken liever met gat-penverbindingen en haaklassen.

De laatste jaren werken we ook regelmatig met grotere groepen in het bos. Ook hier wordt kennis overgedragen, maar het zijn ook uitstekende gelegenheden elkaar te leren kennen. Veel mensen die zelf in collectieve projecten leven, komen op zulke momenten naar ons toe. Met de vergaarde kennis kunnen ze hun eigen projecten vaak ook onafhankelijker maken. De duurzame grondstof hout kan buiten de grote industrie om wel degelijk een economische basis vormen voor zulke projecten.

Ook voor ons zijn deze momenten vruchtbaar. We leren andere mensen

uit andere streken kennen, die vaak ook andere methoden in de houtverwerking toepassen. Dat hangt vaak samen met het soort hout uit deze streken en de tradities ter plaatse. Er zijn bijvoorbeeld streken waar van oudsher gebouwd wordt met kromhout of met hele boomstammen.

Ik merk nu dat elke keer dat ik bij mezelf een passie ontdekte, daar een ontmoeting met iemand aan voorafging. En die persoon lukte het dan deze passie aan mij over te dragen.

Voor mij is het doorgeven van kennis niet alleen vakgebonden. Het betekent veel meer een leergang in het leven, in de houding van elk individu, in het dagelijkse leven tot aan het vakkundige hanteren van een werktuig. Dat probeer ik zo vaak mogelijk over te brengen, want ik ben ervan overtuigd dat het voor onze toekomst belangrijk is dat we met zo veel mogelijk mensen op deze manier leren.

Veel mensen aan wie wij onze kennis en passies hebben doorgegeven, geven die op hun beurt weer door aan anderen. Zo wordt niet alleen technische kennis doorgegeven, maar vooral ook de ideeën die daar achter zitten. We krijgen regelmatig positieve reacties van mensen die alternatieve projecten op het platteland opzetten. En zo langzaam ontstaat er een netwerk om onze Longo maï-coöperaties heen, waarin de wederzijdse uitwisseling van kennisoverdracht een vaste plaats inneemt. Voor ons is dit een hoopvolle ontwikkeling en we doen er alles aan om deze verbindingen te intensiveren.

Het ambachtelijk bouwen van een dakstoel, een lange en nauwgezette opleiding

Costa Rica

40 jaar Finca Sonador

Een klein team uit Longo maï maakte van de gelegenheid gebruik om deze veertigste verjaardag in Costa Rica te vieren. We gingen er ook heen om de huidige situatie te leren kennen van dit project, dat nu onafhankelijk van Longo maï-Europa wordt beheerd.

Natuurlijke bescheidenheid aan de voet van deze duizelingwekkende bomen...

In 1978 maakten we ons zorgen over de situatie van vluchtelingen in de wereld – in die tijd vooral in Midden-Amerika. Nicaragua beleefde donkere jaren onder de Somoza-dictatuur en we kochten land in Costa Rica om onderdak te bieden aan mensen die op de vlucht waren voor de tirannie. Somoza werd in 1979 verrassend snel verjaagd en de Nicaraguanen keerden terug naar huis. Toen verwelkomde de Finca Sonador Salvadoraanse vluchtelingen, die de burgeroorlog in hun land ontvluchtten. Sinds die tijd zijn de Salvadoranen een vaste groep bewoners op de Finca.

Een zeer levendig dorp

In de afgelopen 40 jaar heeft de Finca een transformatie ondergaan die van onschatbare waarde is. Er was absoluut niets, behalve 800 hectare weiland en bos om te exploiteren en genoeg land om hutten te bouwen om de pioniers te huisvesten. De Finca omvat momenteel rond 140 huizen met ongeveer 700 personen, een school, de 'rancho', een polyvalente zaal die gebruikt wordt voor vergaderingen, feesten en koorrepetities, een voetbalveld, verschillende kruidenierswinkels en een kleine koffieverwerkingsinstallatie. Regelmatig komt het circus van straatkinderen uit San Isidro langs. Dit Circo FantazzTico treedt regelmatig in Europa op.

De talrijke kleine koffieplantages zijn volledig gericht op de biologische koffieproductie, die veel zorg en tijd vergt. De tuinen vragen ook veel aandacht, maar zijn belangrijk voor de zelfvoorziening. Er lopen koeien rond, het methaan uit hun mest wordt gebruikt voor het koken. Een aantal

paarden dient voor transport, overall lopen legkippen rond en ook de bijenteelt is een aantrekkelijke activiteit. Een paar ambachtelijke werkplaatsen voor onder andere het maken van chocolade, sieraden en kleding, maken het plaatje compleet. Er is ook een collectief huis gebouwd voor jonge Europeanen die hun vervangende dienstplicht op de Finca vervullen en voor de activiteiten van verenigingen die vrijetijdsprogramma's voor de kinderen verzorgen.

De suikerrieteteelt, een belangrijke inkomstenbron, beslaat ongeveer veertig hectare. 's Nachts wordt het te oogsten veld verbrand om de droge bladeren te verwijderen en de slangen te verjagen, een karwei met een grote verantwoordelijkheid. Dit verbranden vergemakkelijkt het werk van de arbeiders die de volgende dag het riet met een machete moeten snijden. De machete is het mes van de Costa Ricaan, hij gebruikt het om een citroen te schillen, maar ook om een kokosnoot mee te openen, de omgang ermee is een kunst op zich. In deze streek moet de suikerrieteteelt trouwens de strijd aanbinden tegen de invasie van de Noord-Amerikaanse Del Monte Trust met hun intensieve ananasteelt, die door het overmatige gebruik van pesticiden en kunstmest enorme gebieden vervuult. Dankzij effectieve protesten en acties konden de twee rivieren die de Finca omarmen, beschermd worden tegen de aanleg van grootschalige waterkrachtinstallaties.

Natuur en cultuur

Tijdens de drie dagen van het festival konden de deelnemers heel wat ontdekken. Aan de ene kant is er de

ongelooflijke ecologische diversiteit van deze regio, gecombineerd met de geschiedenis die teruggaat tot de pre-Columbiaanse periode met zijn prachtige petroglieden. Het dichte tropische woud met zijn duizelingwekkende bomen en de verborgen, maar vermoedelijk enorm grote fauna, is nu een beschermd natuurreservaat. De goed beheerde toegangswegen maken het mogelijk het woud te betreden zonder schade aan te richten.

Aan de andere kant waren we ook onder de indruk van de talrijke activiteiten die deze jaren zijn ontwikkeld. Op een middag kwamen we allemaal bijeen in de 'rancho' om te luisteren naar de verhalen over de geschiedenis van het project en de huidige functies ervan. De ambassadeur van El Salvador opende de bijeenkomst en sprak met nadruk over de belangrijke rol van de Finca voor de opvang van de Salvadoraanse gemeenschap, gezien de vreselijke onrust die het land al jaren teistert. Woordvoerders van de op de Finca opgerichte verenigingen vertelden over hun activiteiten op het gebied

van ecotoerisme, dat een vruchtbare uitwisseling mogelijk maakt met mensen die nieuwsgierig zijn naar een ander leven. Wij van onze kant uitten onze solidariteit met de inwoners van het project en we legden uit, hoe onze coöperaties in Europa werken en welke activiteiten voor ons belangrijk zijn.

De zangeres Guadalupe Urbina, sinds een aantal jaren vaste bewoonster op de Finca, speelt een aanzienlijke rol in het emancipatieproces in het dorp en zij biedt steun aan vele vrouwen. Ze trad meerdere avonden op tijdens verschillende concerten, samen met Mexicaanse vrienden, maar ook spontaan met de Franse accordeoniste Celine Caussimon. Deze concerten en de stands met lokaal geproduceerde lekkernijen brachten het publiek tijdens het festival in vervoering.

Een grote dank aan het hele team ter plaatse voor het delen van deze warme momenten en voor het helpen ontdekken van deze energieke omgeving.

Josiane Cheriau en Martin Baumann

Oekraïne

Nieuws uit de Karpaten

Zoals u weet proberen we al bijna twee jaar de aanleg van een groot skigebied te voorkomen in het Svydovets-massief in de Oekraïense Karpaten, een van de wildste bergstreken in Europa.

De initiatiefnemers van deze geplande Oekraïense stad met 30.000 inwoners verschuilen zich achter de lokale overheden, maar we weten wie onze directe tegenstanders zijn: de gouverneur van de regio, de oligarch Igor Kolomojsky, eigenaar van het naburige skigebied 'Bukovel' (en sponsor van de nieuwe Oekraïense president Zelensky) en de nationale bosbouw dienst. Samen creëren ze, net als de Italiaanse maffia, een klimaat van angst dat een transparant debat over dit project in de weg staat.

Tot nu toe hebben we vooral geprobeerd om licht te werpen op dit faraonische project, zodat de lokale bevolking kan begrijpen welke directe veranderingen in de nabije toekomst voor de deur staan. Alleen dan kunnen ze zich bij ons aanslui-

ten om samen met ons hun omgeving te beschermen. Vanaf het begin van ons optreden hebben we deze strijd zo veel mogelijk op het internationale toneel laten weerklinken; daarbij worden we geholpen door de Zwitserse leden van de Europese coöperatie Longo maï, het Bruno Manser Fond in Bazel en het Europees Burgerforum.

Tijdens het bezoek van de laatste internationale delegatie met een vijftiental ecologische organisaties uit verschillende landen, hebben we een openbare bijeenkomst kunnen organiseren in Yassinia, een van de drie dorpen die door het project getroffen worden. Wij zijn ervan overtuigd dat alleen de aanwezigheid van buitenlanders provocaties of agressie heeft voorkomen en dat het hierdoor mogelijk was een debat met de lokale bevolking te voeren.

Wie hier meer over wil weten, kan de brochure "The Svydovets case" bestellen.

Iris Del Sol

Jonas Schälle van het Bruno Manser Fond informeert in Rhakiv de internationale delegatie over het vervolg van de campagne. Een aspect is het illegaal gekapt hout dat naar talrijke Europese landen wordt uitgevoerd.

Provence

Aanleg van drie vijvers

We hebben al eerder geschreven over het project drie waterreservoirs in Limans (Haute-Provence) te bouwen om water op te slaan. Deze reserve is nodig voor de irrigatie van de moestuinen, de frambozen, de rode en zwarte bessen en de fruitbomen in de droge zomerperiode. Dit voorjaar hebben we al het een en ander bereikt.

Het einde van de bijzonder droge winter maakte het mogelijk de werkzaamheden midden maart te starten. Die droogte versterkte trouwens nog onze overtuiging dat dit project echt essentieel is voor de coöperatie.

Het bouwbedrijf dat het graafwerk uitvoerde, begon met het grootste reservoir bij de amandelbomen achter Saint-Hippolyte, met een capaciteit van 3000 m³. De nieuwe vijver is ongeveer 50 meter lang, 30 meter breed en in het midden bijna 4 meter diep, wat op zijn zachtst gezegd indrukwekkend is. Gelukkig kwamen we, zoals uit eerdere onderzoeken in het verleden al bleek, geen rots tegen, hooguit een paar grote blokken die gemakkelijk door de grondverzetmachine konden worden verplaatst.

Tot nog toe konden we voor de irrigatie in de zomer vrijwel alleen het boorgat naar het grondwater van de Laye gebruiken. Dit riviertje stroomt onderaan onze heuvel door het dal en mondt uit in het stuwmeer van Forcalquier. Het boorgat voorziet de coöperatie ook van drinkwater.

We hadden maar één waterleidingstelsel, wat ongelukkige gevolgen kon hebben als we vergaten een irrigatiekraan dicht te doen. Het was een goede gewoonte om genoeg te nemen met een minimale hoeveelheid voor irrigatie, met percelen die door middel van een druppelsysteem werden besproeid. Ook was iedereen voorzichtig om geen water te verspillen bij het dagelijkse gebruik.

In enigszins regenachtige jaren was dit systeem relatief bevredigend. In geval van droogte was het echter niet gemakkelijk om de plantages in goede staat te houden en, a fortiori,

om goede oogsten te verkrijgen. Dit vereiste een zeer goede coördinatie bij het gebruik van de paar kubieke meter water die per dag beschikbaar was, omdat het onmogelijk was alle gewassen tegelijk water te geven.

Waarom hebben we gekozen voor drie reservoirs in plaats van slechts één van 6000 m³? Enerzijds zou het in dat geval noodzakelijk zijn geweest om een groot, relatief vlak perceel van een akker op te offeren voor de aanleg ervan. Anderzijds wilden we ook gebruikmaken van meerdere watertoevoerstromen om de vijvers te vullen, zoals een klein, onregelmatig stromend beekje en verschillende bronnen. Bovendien liggen bij ons de tuinen en boomgaarden niet gecentraliseerd op een plek, maar zijn ze over de hele heuvel verspreid.

Zo zal het reservoir bij de amandelbomen worden bevoorradt door een bestaand boorgat, dat vroeger niet vaak werd gebruikt, omdat het in de zomer bijna geen water geeft. Maar in de winter geeft het juist veel water, wat perfect geschikt is voor het nieuwe gebruik. Ook het regenwater van de daken van Saint Hippolyte zal in deze vijver worden geleid.

Een kleine beek bij de boerderij Pigeonnier zal worden gebruikt om daar een reservoir van 1500 m³ te vullen. Deze beek stroomt het grootste deel van de winter en zelfs tot in het voorjaar. Het overschot van het drinkwaterbekken zal ook in dit reservoir worden geloosd.

De derde vijver (ook 1500 m³) noemen we het Bosquet-reservoir. Dit zal worden gevuld door een bestaande en al opgevangen bron, die de schaapskooi van water voor-

ziet. Deze bron is vrij overvloedig in de winter en het water dat we niet gebruiken zet een deel van het veld naast de schaapskooi altijd een beetje onder water. Het opvangen van dit overschot zal dus ook dit veld ten goede komen. Ook het water van de daken van Grange Neuve willen we naar dit reservoir leiden.

Het bouwbedrijf heeft nu al het graafwerk voltooid, ook al moesten door de zware regenval in april de

werkzaamheden een tijdje worden uitgesteld. Midden mei werd het zeildoek op de 3 vijvers geplaatst. Nu moeten we nog alle nodige waterleidingen aanleggen en hekken bouwen voor de veiligheid. De werkzaamheden zullen naar verwachting in september klaar zijn, waarna het vullen van de reservoirs voor het seizoen 2020 kan beginnen.

Luna Saez del Castillo
Gérard Chaupin

Er zijn vele handen nodig om het zeil glad te strijken.

Zwitserland

Nog steeds glyfosaat

Personen die Roundup herbiciden of een vergelijkbaar glyfosaathoudend product gebruiken, zijn verplicht dit te melden op een informatiebord. Dit eist de STOP Roundup-groep.

De STOP Roundup-groep werd met onze deelname in de Zwitserse Jura opgericht in het najaar van 2017, na het Internationale Monsanto Tribunaal. Op een persconferentie eind januari presenteerde de groep een voorbeeld van zo'n informatiebord. In een open brief riep de groep ook de kantonale regering op onmiddellijk voorzorgsmaatregelen te nemen. De groep is bezorgd over de gevaren die Roundup en zijn werkzame bestanddeel glyfosaat vormen voor de gezondheid van de bevolking, de flora en de fauna. Mensen die wandelen, planten verzamelen, een hond bij zich hebben of kinderen begeleiden, moeten door middel van borden worden gewaarschuwd voor de gevaren die zij lopen in gebieden waar Roundup is of wordt gebruikt.

Wees voorzichtig - herbicide gespoten

In haar antwoord verwijst de regering van de Jura op het geldende recht in Zwitserland en weigert in te gaan op het verzoek van STOP Roundup. Ook de Zwitserse regering heeft talrijke protestbrieven ontvangen tegen het verdere gebruik van glyfosaat. In haar statement verwijst de regering naar de goedkeuring door de EFSA, de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid. Deze instantie weigerde in december 2017 de documenten te publiceren die als basis dienden voor de goedkeuring van glyfosaat voor de komende vijf jaar. Volgens de EFSA "kan openbaarmaking van deze informatie de commerciële en financiële belangen van de bedrijven die de studieverlagen hebben ingediend ernstig schaden". In maart 2019 heeft het Europese Hof van Justitie een uitspraak gedaan nadat vier Groene Europarlementariërs een klacht tegen de EFSA hadden ingediend. Het Hof verklaarde, dat "de openbaarmaking van informatie over emissies in het milieu [...] van groter algemeen belang geacht wordt dan het belang

dat voortvloeit uit de bescherming van commerciële belangen". Deze belangrijke overwinning, die te danken is aan de inzet van veel sociale en ecologische bewegingen, is nog niet definitief. De EFSA en de Monsanto-groep, die in dit geval samenwerkt met het Europese Agentschap, kunnen nog steeds tegen dit besluit in beroep gaan.

Het schandaal blijft dat de Europese en Zwitserse autoriteiten weigeren voorzorgsmaatregelen te nemen en de herbiciden op basis van glyfosaat te verbieden, hoewel de schade die door glyfosaat wordt veroorzaakt sinds het Monsanto Tribunaal goed gedocumenteerd is.

De acties die we hebben uitgevoerd met de STOP Roundup-groep in de Jura kunnen worden gevolgd op www.stoproundup.ch. We hopen dat mensen in andere regio's en landen soortgelijke stappen zullen nemen. De bescherming van de bevolking en het milieu moet eindelijk voorrang krijgen boven de commerciële belangen van de multinationals!

Raymond Gétaz

Frankrijk

Met de Gele Hesjes op pad

Toen we op 17 november 2018 getuige waren van de opstand van tienduizenden in geel geklede mensen in heel Frankrijk, wilden we begrijpen wat er gaande was. Dus bezochten we de rotondes waar ze zich vestigden.

Hier in de coöperatie Limans, in de Provence, zitten we dicht bij de rotonde van Forcalquier, het stadje waarvan de burgemeester Christophe Castaner was, de huidige minister van Binnenlandse Zaken van de regering Macron. Maar we zijn ook naar andere plaatsen gegaan om mensen op de rotondes te ontmoeten, met ze te praten, gezellig te eten en deel te nemen aan hun demonstraties. Met Radio Zinzine, ons lokale radiostation op de coöperatie in Limans, konden we het woord geven aan mensen die ons over hun woede vertelden en het zat waren. De stijging van de brandstofprijzen was de druppel die de emmer deed overlopen. Een gepensioneerd vakbonds-

de VN opgeroepen tot een grondig onderzoek naar het buitensporige gebruik van geweld door de politie en de gendarmerie tegen demonstranten in een land dat geacht wordt het 'land van de mensenrechten' te zijn.

De beweging heeft zich geleidelijk aan getransformeerd. Veel mensen die van de rotondes zijn verdreven willen nu invloed krijgen op de besluitvorming op lokaal niveau en komen bijeen in burgervergaderingen. Ze hopen op een meer directe en horizontale democratie. Het idee van het RIC (Referendum d'initiative citoyenne), met opheffende, constituerende, wetgevende en ontbindende bevoegdheden, wordt zeer gesteund onder de Gele Hesjes.

Protesten met duidelijke woorden: Laten we onze wetten aannemen, niet onze bazen

man vertelde me "dat de wereld op zijn kop staat en dat we die moeten omdraaien, en dat de logica van het geld de overhand blijft houden en nooit onderuit gaat". We zien dat openbare diensten zoals het postkantoor, ziekenhuizen, treinen en scholen worden opgegeven. Veel mensen zijn niet in staat elke maand fatsoenlijk rond te komen.

Een andere man vertelde me dat deze rotondes een plek zijn geworden voor publieke debatten en bijeenkomsten. Een plek waar je over een nieuwe wereld kunt nadenken. Hij zei, dat deze zelfgebouwde hutten op de rotondes denkfabrieken waren met een totale vrijheid van spreken.

Velen voelden het als een bevrijding, eindelijk zijn we sterk, we zijn met velen en er moet naar ons geluisterd worden. Maar in januari werden de meeste rotondes geruimd, de Gele Hesjes moesten andere ontmoetingsplaatsen vinden. De repressie van de regering was hevig: meer dan 280 mensen zijn ernstig gewond geraakt, meer dan 60 procent van hen door het gebruik van LBD40-geweren, duizenden mensen zijn het slachtoffer geworden van massale inzet van traangas en flash balls, duizenden werden gearresteerd, kwamen in voorlopige hechtenis, kregen boetes.

In het licht van deze repressie heeft

Van 5 tot en met 7 april vond in Saint Nazaire de assemblee plaats, die 800 mensen uit 250 delen van Frankrijk bijeenbracht. Ik ontmoette een vriendin die deelnam, ze vertelde met emotie: "We dachten dat het een sprint was, de beweging van de Gele Hesjes, en het werd een marathon. Het zal een golf blijven die nooit meer zal verdwijnen." Om enkele eisen te noemen: een verhoging van de lonen, pensioenen en sociale uitkeringen met bijzondere aandacht voor de negen miljoen armen, een verantwoord milieubeleid, nieuwe vormen van directe democratie. Het verlangen naar maatschappelijke verandering is voelbaar.

In Longo maï hebben we de keus gemaakt in zelfbestuur gemeenschappelijk te leven. Vanuit die achtergrond is het voor ons belangrijk om banden te smeden met degenen die zich om ons heen bewegen op zoek naar een rechtvaardiger samenleving. We kunnen elkaar inspireren en van elkaar leren, zonder het kritische denken te verliezen. Dat er in de beweging van de Gele Hesjes ook extreem-rechtse geluiden te horen zijn, is ons bewust. Voor ons is die richting geen optie. Wij willen proberen onze kinderen een wereld achter te laten waarin het mooi is om te leven.

Lourdes Méndez de Andrés

Open Alpen 2019

Als teken van erkenning en dank voor hun moedige inzet om vluchtelingen in nood te redden en om racistische en xenofobe daden aan de kaak te stellen, werd de Zwitserse mensenrechtenprijs 'Open Alpen 2019' toegekend aan de 'Zeven van Briançon'.

Deze zeven geëngageerde activisten uit Frankrijk, Italië en Zwitserland werden in december 2018 in een schandelijk proces door een Franse rechtbank veroordeeld tot voorwaardelijke en onvoorwaardelijke gevangenisstraffen voor vermeende 'hulp bij en aanzetten tot illegale grensoverschrijding van buitenlanders'. De prijs, uitgereikt door de Vriendenkring van Cornelius Koch, bedraagt CHF 12.000,-. De prijsuitreiking vond plaats op 23 april 2019 op de Alpenpas 'Col de Montgenèvre' aan de Frans-Italiaanse grens. Er werden

meerdere toespraken gehouden, onder andere door de Turkse schrijfster in ballingschap Pinar Selek, de voormalige officier van justitie van Ticino Dick Marty en Don Giusto della Valle, priester in Como (aan de Italiaans-Zwitserse grens) en fervent verdediger van vluchtelingen. Zij veroordeelden allemaal de sluiting van de grenzen voor mensen die bescherming zoeken. Na de prijsuitreiking werd er een gezamenlijke maaltijd met muziek aangeboden in een zaaltje van de stad Briançon.

De spinnerij van Longo maï in Chantemerle ligt vlak in de buurt van deze grensovergang. Zo worden de mensen van de coöperatie direct geconfronteerd met de benarde situatie van de vluchtelingen in de regio. Ook daarom hebben zij actief deelgenomen aan dit evenement.

Michael Rössler

De spinnerijwinkel steekt in een nieuw jasje!

Het is alweer een jaar geleden dat de nieuwe turbine in de spinnerij van Chantemerle in de Hautes-Alpes werd ingebouwd. We kunnen ons nu dus bezighouden met andere renovatiewerkzaamheden. Als eerste besloten we het voorste deel van de winkel nieuw in te richten, om de vele wolproducten beter te kunnen presenteren. Anita en Lucia, die architectuur heeft gestudeerd, maakten de plannen, waarmee alle anderen na een paar kritische opmerkingen en vragen het toch mee eens waren. De schrijnwerkers en monteurs uit

Verfeil (het project in de streek Tarn-et-Garonne, waar enkele Longo maï-kinderen aan mee doen) werd gevraagd de meubels te bouwen. Afgelopen januari was het dan zover. Moritz en Andrea kwamen uit de Tarn om alles te installeren. De nieuwe inrichting mag gezien worden!

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Polanenstraat 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705